

Rytíři Devítky

sepsala Karolína ze Samoty

Rytíře Devítky si dnes již vybaví jen málokdo, ale bývaly časy, kdy je znal v Cyrodiilu téměř každý - a nejen v něm, ale i v celé říši. V raných dobách Septimovy říše se příběhy o nich šířily celou zemí. Ale jejich věhlas byl pak zastíněn válkou červeného diamantu (jako téměř cokoliv) a dnes už se zapomnělo i na místo jejich převorství.

Rytířský řád založil v roce 111 3V po svém hrdinském návratu z ostrovní války sir Amiel Lannus. Jeho hlavním účelem bylo tehdy nalezení legendárních křížáckých relikvií, zbraní a zbroje Pelinala Bílého víchra, které byly ztraceny už tisíce let. Členové řádu sršeli dobrou náladou a ctižádostí, což bylo pro první století třetího věku velmi příznačné. Tamriel byl poprvé po několika stoletích sjednocen v míru a nic nebylo považováno za nemožné.

První úspěch přišel již záhy, když sir Amiel vedl výpravu proti elynglennské sani, aby získal křížácký kyrys, jenž se ztratil již v prvním věku. Brzy se k novému řádu začali přidávat ti nejlepší rytíři oné doby a Převorství Devítky v cyrodiilském Západním Polesí se tak stalo útočištěm všech šlechtných a urozených duší. Rytíři byli oslavou říše. Když se k řádu přidal Berich Vlindrel, potomek jedné z nejurozenějších kolovijských rodin, bylo jasné, že se z rytířů Devítky stal ten nejskvělejší řád v říši. Během poměrně krátké doby se pak rytířům podařilo získat hned tři relikvie a s každou další jejich sláva stoupala stále výš. Nikdo nepochyboval o tom, že se jim nakonec podaří získat všech osm artefaktů.

Tento počáteční příslib bohužel nepřestál spoušť, již přinesla válka červeného diamantu, která na počátku roku 121 3V roztrhala říši na kusy. Zpočátku se sice zdálo, že se válka působení řádu nijak nedotkne, a sir Amiel o to velice usiloval, ale veškerá jeho snaha nakonec přišla vniveč. Mnoho členů řádu totiž pocházelo z důležitých rodů, a ty se v této krvavé občanské válce stavěly na obě strany. První z řádu odešel zřejmě sir Berich, jenž si sebou vzal i křížácký meč a nákoleníky podpořil Cefora. Mnoho dalších rytířů zřejmě opustilo řád krátce poté, někteří se přidali na jednu stranu a jiní na druhou.

Konec řádu byl stejně potupný, jak skvostný byl jeho vzestup. Po Ceforově triumfu v roce 127 3V se Berich Vlindrel stal velmi vlivnou postavou vítězné strany. Je rovněž velice pravděpodobné, že stál i za císařským dekretem, který rytíře Devítky v roce 131 3V oficiálně rozpustil, ačkoliv to popravdě byla už spíše formalita - navzdory vznešeným snahám sira Amiela se totiž řád z hořkosti občanské války již nikdy nevzpamatoval.

A co se stalo různými relikviemi, které rytíři Devítky původně získali? Meč a nákoleníky si ponechal Berich, ale kde je uložil, není známo. Rukavice leží na zemi v Stendarrově kapli v Chorrolu a prosluly tím, že je nelze zvednout. Jsou přesně tam, kde je sir Casimir zanechal po ostudné vraždě žebráka, jíž se dopustil v roce 139 3V. Umístění kyrysu je záhadou, neboť jej měl u sebe sir Amiel, jenž byl naposledy spatřen projíždějícím pocestným v prázdném převorství v roce 150 3V. A v propadlišti dějin s ním nadobro zmizeli i ostatní rytíři řádu Devítky.